

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.809/2013/9.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2014. január 22. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2014. január 28-án kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A jelentős mennyiségre, kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2013. szeptember 6. napján kihirdetett 8.B.558/2011/197. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A I.r. és II.r. vádlottak terhére megállapított kábítószerrel visszaélés büntette törvényhelye 2012. évi C. törvény 176.§ (1) bekezdés (2) bekezdés a) pont, és (3) bekezdés.

A I.r. vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetést 5 (öt) évre enyhíti.

II.r. vádlottal szemben 90.000 (kilencvenezer) forintba vagyonekobzást rendel el. A 44.000 (negyvennégyezer) forintba elrendelt vagyonekobzást mellőzi, a Debreceni Törvényszék Gazdasági Hivatalánál BL00008/2010/1. bevételi szám alatt kezelt a 44.000 (negyvennégyezer) forint lefoglalását megszünteti és a I.r. vádlott terhére megállapított bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

I.r. és II.r. vádlottak legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Egyebekben az első fokú ítéletet I.r., II. r. és V. r. vádlottakra nézve helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja II.r. vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban az V.r. vádlottat terhelő 12.000 (tizenkettőezer) forint bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

A törvényszék a rendelkező részben írt ítéletében bűnösnek mondta ki I.r. és II.r. vádlottakat a Btk. 282/A § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja, valamint a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntetében. Ezért I.r.

vádlottat 6 év fegyházra és 7 év közügyektől eltiltásra, II.r. vádlottat 6 év 6 hónap fegyházra és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282/A § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés bűntettében. Ezért őt, mint visszaesőt 4 év fegyházra és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282/A § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja valamint a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés bűntettében. Ezért őt 1 év börtönre ítélte melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette.

V.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282/A § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja valamint a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés bűntettében, ezért őt mint különös visszaesőt 1 év 6 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság B.377/2007. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságot e vádlott vonatkozásában megszüntette. Kimondta, hogy az V.r. vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésre ítélt vádlottak esetében az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte. VI.r. vádlottat az ellene kábítószerfüggő személy által megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés vétségének vádja alól felmentette. VII.r. vádlottat és VIII.r. vádlottat az ellenük társtettesként elkövetett bűnpártolás vétsége miatt emelt vád alól felmentette. IX.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 244. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott bűnpártolás vétségében, ezért őt 1 évre próbára bocsátotta. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről. A lefoglalt 44.000 Ft és 192.500 Ft készpénzre vagyonelkobzást rendelt el. Rendelkezett az eljárás során keletkezett bűnügyi költségről.

Az ítélet ellen az ügyész I.r. és II.r vádlottak terhére a büntetésük súlyosítása végett, valamint az I. tényállás alatti cselekmény tekintetében az ítélet megalapozatlansága miatt, a tényállás kiegészítése és további elkobzás érdekében jelentett be fellebbezést. I.r. és II.r vádlottak enyhítésért, védőik a tényállás téves megállapítása miatt enyhítés érdekében, V.r. vádlott és védője szintén enyhítés érdekében éltek jogorvoslattal.

III.r., IV.r., VI.r., VII.r., VIII.r. és IX.r. vádlottak vonatkozásában az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.374/2011/17-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Indítványozta a tényállás kiegészítését.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész a tényállás kiegészítésére, a további elkobzásra, valamint az I. és II. rendű vádlottak büntetésének súlyosítására irányulóan bejelentett vádhatósági fellebbezést fenntartotta. Indítványozta, hogy az ítélet tábla a vádlottak terhére megállapított bűncselekményeket a Btk. 2. §-ának alkalmazásával az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény szerint minősítse.

Az I. rendű vádlott védője a tényállás helyesbítését kérte. Az I. rendű vádlott személyi körülményeivel kapcsolatosan előadta, hogy az I. rendű vádlott az iratokból is megállapíthatóan hosszú éve dolgozott, kezdetben a Kft.-nél, majd annak megszűnése után a Kft.-ben, mint ügyvezető. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 40. oldalán az első bekezdésben azt állapította meg, hogy „Nyolc év óta történő terjesztésről beszélt ekkor neve”. Ennek a megállapításnak a mellőzését kérte. Vitatta továbbá, hogy az I. rendű vádlott elfogásakor nála talált 44.000 Ft kábítószerrel kapcsolatos tevékenységgel függött össze. A büntetés kiszabás körében álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem súlyának megfelelően értékelte az I. rendű vádlott büntetlen előéletét, és ezáltal az ítélet belső arányossága is csorbát szenvedett. Nem értékelte megfelelően a törvényszék a részbeni beismerő vallomást, valamint azt, hogy a kábítószer, mellyel az I. rendű vádlott kereskedett, egy barátjától került hozzá, azt ő nem vásárolta, csak egy szituációt használt fel arra, hogy a kábítószer értékesítse. További enyhítő körülményként kérte értékelni azt, hogy több mint 3 év 6 hónapot töltött el I. r. vádlott előzetes letartóztatásban. Azt is kérte figyelembe venni, hogy a kábítószer hatóanyag tartalma alig lépte át a jelentős mennyiség megállapításához szükséges alsó határt, valamint az időmúlást. Nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni azt, hogy az eljárás során újabb kiskorú gyermeke született az I. rendű vádlottnak.

A II. rendű vádlott védőjének érvelése szerint az első fokon eljáró tanács az általa megállapított tényekből további tényekre helytelen következtetést vont le. Indítványozta, hogy az ítélet tábla mellőzze az első fokon megállapított tényállásnak a 12. oldal negyedik bekezdéséből azt a megállapítást, hogy „mivel vádlott észlelte, hogy a rendőrség figyeli, ezért nem vette magához a kábítószereket”. Álláspontja szerint soha nem állt rendelkezésére 2 kilogramm amfetamin. Helytelen az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, amely a vádlott bűnösségére irányult a vádlotti védekezés előterjesztésének időpontjából kiindulva. A II. rendű vádlott által kifejtett magatartás csak a kábítószerrel való visszaélés elkövetésére irányuló pusztán felhívás, mert nem volt anyag, amit felkínálhatott volna. Így elsősorban a bűncselekmény előkészületének megállapítását és ennek megfelelően a büntetés jelentős enyhítését, másodsorban pedig a jelentős időmúlásra és a részbeni beismerő vallomásra, valamint a viszonylagosan kisebb mennyiségű kábítószerre tekintettel a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését indítványozta.

Az V. rendű vádlott védőjének álláspontja szerint téves a törvényszék által alkalmazott minősítés, mely szerint V. rendű vádlott társtettesként követte el a kábítószerrel visszaélés büntettét. nem volt anyagi érdekeltsége a kábítószer kereskedésben. Az V. rendű vádlott elítélése csak bűnsegédi minőséggel kapcsolatban történhet. Vitatta továbbá a bűnszövetségben történő elkövetés megállapíthatóságát. Az V. rendű vádlott ugyanis nem volt részese a több bűncselekmény megvalósítására irányuló előzetes megállapodásnak. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítélet tábla az V. rendű vádlott cselekményét a Btk. 282/A § (1) bekezdésében meghatározott, és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként csekély mennyiségű kábítószerrel visszaélés vétségében állapítsa meg, és kérte az V. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés jelentős enyhítését.

Az I., II., és V. rendű vádlottak az utolsó szó jogán valamennyien az első fokon kiszabott büntetés enyhítését kérték.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. Az ítélet tényállásának megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetések kiszabására vonatkozó rendelkezéseket arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

A revízió elvének szem előtt tartásával ellenőrizte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat és vizsgálta az ítélet megalapozottságát is. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta. Nem észlelt a Be. 373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de e paragrafusban fel nem sorolt egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló egyéb (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nagyrészt megalapozott, csak kisebb részben hiányos a Be. 351.§ (2) bekezdés b/ pontja alapján.

A részleges megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján orvosolható volt. Az ítéletábra a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a következők szerint egészíti ki.

A tényállás személyi része I. r. vádlott vonatkozásában helyesbítendő annyiban, hogy I. r. vádlott kezdetben a Kft.-nél dolgozott, majd annak megszűnése után a Kft.-ben, mint ügyvezető, később a szülei által vezetett Cukrászati és Édesipari Kft.-ben állt alkalmazásban. Feladata az üzemeltetéshez szükséges anyagok beszerzése és a kész termékek szállítása, valamint piackutatás volt. A személyi rész kiegészítésének alapját , , , tanúk vallomása képezte.

II. r. vádlott által a fedett nyomozó részére két alkalommal értékesített kábítószer lefoglalásra került (nyomozási iratok IX. kötet 2969.-2973. oldalig). Az 1. jelű 34,66 gramm tömegű fehér színű por 3,19 gramm amfetamin bázist tartalmaz, ami a csekély mennyiség felső határának 638 %-a, a jelentős mennyiség alsó határának 31,9 %-a. A 2. jelű 13,35 gramm tömegű növényi anyag (marihuána) delta-9-THC-tartalma 0,003-1,34 grammra becsülhető, ami a csekély mennyiség felső határának 0,3-134 %-a, a jelentős mennyiség alsó határának 0,02-6,7 %-a. A lefoglalt kábítószeres együttes mennyisége meghaladja a csekély mennyiség felső határát, annak 6,4-7,7-szerese (638-772 %-a), de nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát, annak 31,9-38,6 %-a. A tényállás kiegészítésére az igazságügyi-vegyész szakértői vélemény alapján került sor. (nyomozási irat 2981.-2983. oldalig).

A kiegészítést követően a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 352. § (2) bekezdése alapján ítéletét a másodfokú bíróság arra alapította.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése kapcsán lényeges bizonyítékokat számba vette, és azokat okszerűen, a logika szabályai szerint értékelte. A tényeket okszerűen, a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg és ennek során logikai hibát sem vétett. Messzemenően szem előtt tartotta a Be. 4. § (2) bekezdését, azaz, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Ezt alátámasztja, hogy V. r. vádlott beismerő vallomásából is csak az egyéb bizonyítékok által alátámasztott részeket fogadta el a II. r., az V. r. és a VI. r. vádlottak cselekvősége tekintetében. Ennek folytán helytállóan állapította azt meg, hogy II. r. vádlott megbízásából V. r. vádlott az eljárás során nem azonosítható személynek értékesített marihuánát. Okszerűen állapította meg azt is, hogy II. r. vádlott rendelkezett a fedett nyomozó részére általa felkínált amfetamin és marihuána kábítószerrel két-két kilogramm mennyiségben, és helytálló indokok alapján vetette el a II. r. vádlott erre irányuló azon védekezését, hogy a fedett nyomozótól csak ki akarta csalni a pénzét.

A kábítószeres hatóanyag tartalmának megállapítása során is mindig a vádlottakra kedvezőbb adatokat fogadta el.

A II. és V. r. vádlottak javára az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezések lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadták a megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett, tekintettel arra is, hogy a tényállás helyessége esetén a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség. (Be. 351-352. §)

Az első fokon eljáró bíróság az indokolási kötelezettségének is megfelelő terjedelemben és színvonalon eleget tett, az ítélet szerkesztése, a megállapított tényállást követő bizonyítékkértékelése és a jogi minősítés indokai elősegítik az ítélet áttekinthetőségét.

A törvényszék a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban az elbírálás idejére hatályba lépett 2012. évi C. törvényre figyelemmel vizsgálni kellett, hogy melyik jogszabályt kell alkalmazni. A Btk. 2. § (1) bekezdése szerint a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új büntető törvényt kell alkalmazni.

Az alkalmazandó büntető jogszabály kérdésében elsőként a büntetendőséget és annak feltételeit, majd az elkövető büntethetőségét, és annak feltételeit, végül az elkövetővel szemben kiszabható büntetés nagyságát, mértékét szükséges vizsgálni.

Az elbíráláskor hatályos Btk. feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét szabályozó rendelkezései kedvezőbbek az elkövetéskor hatályos Büntető Törvénykönyv szabályainál. Az ítélőtábla figyelemmel volt a Kúria 4/2013 BK. számú véleményére. E szerint határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1), (2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - az új törvény alkalmazására. Minden olyan esetben,

amikor állást kell foglalni arról, hogy melyik büntető jogszabály az enyhébb, a konkrét magatartást a maga teljességében el kell bírálni, és azt lehet enyhébbnek tekinteni, amelynek alkalmazása enyhébb elbíráláshoz vezet. Az I. és II. r. vádlottak helyzetéből vizsgálva az enyhébb elbírálást lehetővé tevő jogszabályt, kétségtelenül lényegesen enyhébb az új Btk., hiszen az jóval hamarabbi időponttól lehetővé teszi e terheltek feltételes szabadságra bocsáthatóságát.

Ennek megfelelően az ítélőtábla azt állapította meg, hogy az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény enyhébb elbírálást eredményez az I. és II. r. vádlottak számára, mint a cselekmény elkövetésekor hatályban volt 1978. évi IV. törvény. E vádlottak cselekménye ezért a 2012. évi C. törvény (Btk.) 176.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja, és (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségre, kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette.

Mivel V. r. vádlott a jelen ügyben elbírált bűncselekményt feltételes szabadság próbaideje alatt követte el, az elsőfokú bíróság a korábbi Btk. 48. § (4) bekezdésére figyelemmel megszüntette a feltételes szabadságot és kimondta a régi Btk. 47. § (4) bekezdés a) pontja alapján, hogy e vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. A régi Btk. 47. § (4) bekezdés a) pontjának megfelelő rendelkezést tartalmaz az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény 38. § (4) bekezdésének d) pontja is, ezért az V. r. vádlott e törvény szerint sem lenne feltételes szabadságra bocsátható. A feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb szabályok V. r. vádlottra nem alkalmazhatók, ezért vele szemben az új büntető törvény nem enyhébb az elbíráláskorinál, így tekintetében helyes a cselekmény elkövetésekor hatályban volt 1978. évi IV. törvény alkalmazása.

A törvényszék nagyrészt feltárta a büntetés kiszabási körülményeket és azokat a II. és V. r. vádlottak esetében helytállóan értékelte. I. r. vádlott esetében azonban további enyhítő körülmény a részbeni beismerő vallomása.

A büntetés kiszabása során az eljáró bíróságnak elsődlegesen a büntető törvénykönyv által meghatározott büntetési tétel keretből kell kiindulnia, melyet az egyes vádlottak konkrét cselekvősége, az egyes vádlottakra alkalmazható alanyi és tárgyi enyhítő és súlyosító bünteteskiszabási körülmények, és a hasonló jellegű cselekményekre nézve az országosan és helyi szinten követett bírói bünteteskiszabási gyakorlat figyelembevételével konkretizál. Egyes cselekmények társadalomra veszélyességének megítélése a jogalkotói elváráshoz igazodóan a bírói büntetés kiszabás körében is tükröződik, az esetenként az enyhülés, máskor a súlyosabb büntetőjogi joghátrányok irányába mozdul el.

A kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények megítélésében napjainkban egyértelműen a fokozott szigor érvényesül, azonban ennek ellenére megállapítható, hogy az I. r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés a némi hasonlóságot mutató büntető ügyekhez képest eltúlzottnak tekinthető.

Az ítélőtábla a büntetés kiszabás során nem tekinthet el a Kúria által felülvizsgálati eljárásokban, valamint harmadfokú eljárásokban nyújtott ítélkezési gyakorlatot összehangoló és egységesítő iránymutatásaitól a büntetés kiszabás terén sem. Az irányadó bírói gyakorlatnak megfelelően vált szükségessé az I. r. vádlottra kiszabott büntetés enyhítése.

A jogalkotó a jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének tényállását úgy alkotta meg, hogy a jelentős mennyiségen belül értékelhető legyen bármilyen nagy mennyiségre elkövetett - akár hosszabb, több éveken át tartó - kábítószerrel kapcsolatos kereskedés is. A I. rendű vádlottól lefoglalt kábítószer kétségtelenül meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát, annak mintegy 3,1-szerese. Ez a mennyiség azonban a jelentős értéktartományon belül az alsó határhoz közelít, hiszen a felső határ nincs, a kábítószer mennyisége ennek több tíz, vagy akár százszorosa is lehetne. Nem lehetett eltekinteni attól a körülménytől sem, hogy vád tárgyává 2009 őszétől 20110 január 18 napjával befejeződő időszak volt téve, így az ítélet 40. oldalán tett utalás arra, hogy az I. r. vádlott 8 évig kábítószer kereskedeleméből szerezte a jövedelmét, még a büntetés kiszabása körében sem lehetett figyelembe venni.

Mindezekre tekintettel a I. r. vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetést az ítélet tábla öt évre enyhítette.

A 2012. évi C. törvény alkalmazása esetén is helyes az e törvény hatálya alá eső vádlottak esetében a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának fegyházban való meghatározása, a Btk. 37. § (3) bekezdésének ad) pontja alapján.

A Btk. 38. § (2) bekezdésének a) pontja alapján az I. és II. r. vádlottak legkorábban a velük szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

A törvényszék vagyonekhozást rendelt el a III. r. vádlottól lefoglalt 192.500 (százkilencvenkettőezer-ötszáz) Ft készpénzre, tekintve, hogy azt a III. r. vádlott az I. r. vádlottól megvásárolandó kábítószer ellenértékeként tartotta magánál. Egyetértett az ítélet tábla a fellebbviteli főügyességgel abban, hogy a vagyonekhozást konkrét vádlottal szemben kell elrendelni. Tekintettel azonban arra, hogy a III. r. vádlottal szemben az ítélet elsőfokon jogerőre emelkedett, ezen ítéleti rendelkezés korrekciójára az ítélet táblának lehetősége nem volt.

Ugyanakkor a I. r. vádlottól lefoglalt 44.000 (negyvennégyezer) Ft-ra elrendelt vagyonekhozást mellőzte, mivel az ítélet tábla megítélése szerint nem állapítható meg az, hogy a 44.000 (negyvennégyezer) Ft kábítószerrel visszaéléshez kapcsolódik. I. r. vádlott adta el a kábítószer a III. r. vádlottnak akkor, amikor a rendőrség rajtuk ütött. Ekkor a kábítószer ellenértéke még III. r. vádlottnál volt. Semmi nem utal arra, hogy a 44.000 forint bármilyen kábítószerrel kapcsolatban lenne, hiszen arra nem merült fel adat, hogy ezt megelőzően az I. r. vádlott kábítószer adott volna el bárki másnak, és abból származna ez a pénz. Ez az összeg egyébként olyan mértékűnek tekinthető, melyet bárki bármikor magánál tarthat.

A lefoglalt 44.000 (negyvennégyezer) Ft-ot az ítélet tábla a Be. 157. § (1) bekezdése alapján az I. r. vádlottal szemben megállapított bűnügyi költség biztosítására visszatartotta.

Az ítéleti tényállás szerint II. r. vádlott két alkalommal adott át kábítószer a fedett nyomozónak, és tőle első alkalommal 80.000 Ft-ot, második alkalommal 10.000 Ft-ot vett át az átadott kábítószer ellenértéke fejében.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta vagyonelkobzás elrendelését a bűncselekményből származó 90.000 (kilencvenezer) Ft vonatkozásában, ezért ezt a rendelkezést II. r. vádlott esetében az ítéletábra a Btk. 74. § (1) bekezdésének a) pontja alapján pótolta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései a lefoglalt bűnjelek és a bűnügyi költség tekintetében törvényesek.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a szükséges részben megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

A II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról a Btk. 92. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megállapítására vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2014. január 28.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Gömöri Olivér sk. . Hágér Tamás sk.
előadó bíró bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 8.B.558/2011/197. számú ítélete a másodfokú határozat folytán a fellebbezéssel érintett I.r., II.r. és V. r. vádlottak vonatkozásában a másodfokú ítéletben írt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett, és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2014. január 28.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.